ИЗЛАЗИ У ЧЕТВРТАК И НЕДЕЛЮ

ОГЛАСИ
плаћаю се од свакога реда из гармонда први пут 6, а после 4 нов. За жиг сваки пут 30 нов.

Предплату прима уредништво, све ц. и кр. поште; а у Београду разносителъ Напредка.

НАПРЕДАК.

ПРЕДПЛАТНА ЦЕНА У АУСТРИСКИМ ЗЕМЛЯМА
На годину 10 фр., на пол. год. 5 фр., на четврт 2 фр. 50 новч. а. вр.
У СРБ. КНЕЖЕВИНИ
На годину 100 гроша, на пол. год. 50 гр., на четврт год. 25 гроша.

Уредништво е у дунавской улици, у кући где уд. Стерине, у I. кату.

БРОЈ 23. У НОВОМЕ САДУ, У ЧЕТВРТАК 17. МАРТА 1866. ГОДИНА XIX.

Што се ствар у Пешти дуже отеже, тиме се намере и тежнѣ мађарске све болѣ и болѣ показую. Док смо подеднако сви патили, бисмо сви браћа еднака, равноправни синови едне отачбине; а чим се малко показаше сенке од изгледа, да ће Беч што Мађарима попустити, већ су се понела и ни за кога другога неће да знаю, до само за се.

Єсте то интересантан появ код Мађара, да имају обичай ничему се ненаучити од историе.

Кад су они градили законе од 1848. године, удешавали су их тако, како ће Угарска што независния бити од Беча, а у той независной Угарской како ће бити Мађари едини господари. Против првога немамо ништа вопреки, сувише, ту стоимо и ми уз Мађаре, где се тиче самосталности заедничке нам домовине; али искуство е могло Мађарима показати да ми нећемо ничию игемонию у Угарской, но да тежимо за правом равноправности, те да никаква жртва ние нама малена, где се тиче одбияня тежня помађаруюћих.

Искуство могло е Мађаре научити, да се артифициозне државне зграде немогу дуго одржавати, а да се зграда од 1848 за помађариванѣ угарских народа срушила одмах чим су е Мађари и саградили били, ми пак ни найманѣ волѣ немамо равнодушно гледати, да е Мађари опет дижу, камо ли да им ту сами помажемо.

За умиренѣ тобожнѣ немађарских народности пустиће Мађари по кадкад, пак и то као преко зуба, по кою фразу, и с тиме мисле, да су ове подпуно задовольили.

Али фразама ние нама нимало послужено, ми хоћемо дела; што пак од дела код Мађара данас видимо, то нам сасвим противно показуе.

Сабор досада имаде у адреси само едну фразу за народности; претресанѣ народнога питаня одлаже се — докле, то нико незна; у одборе бираю се само Мађари, а по новинама већ се появлюю поедини гласови, кои овом или оном народу угарском читаю буквицу, што се усуђуе потраживати свое право — као да у Угарской смеду само Мађари права имати!

Ма игнорованѣм немађарских народности неће Мађари то постигнути, да ових и нестане; напротив то ће учинити, да ће ови гледати, како ће Мађарима што осетние показати свое биће.

Истина, дае се нагађати, како су Мађари 1848 мислили изићи на крај са немађарским народима. По свой прилици мислили су, да ће угнѣтани Словак клекнути, чим му Мађар у своіой юначкой мишици покаже фокош; да ће читаво русинско село утећи, када на њега дође са песницом какав спахински пандур; Власи су и онако само тек дивльи медведи, Хрвати су Мађарима на доручак, Срби — тих и нема, но неких дивльих РаРаца, кое ће већ лако половити.

Искуство показа, да е тако ние.

Али ако су Мађари и е увидили, да су они сами слаби за однарођиванѣ ових народа, то све већма излази на видик, да исусту цель желе постигнути помоћу Немаца. Они се срдде, они псую, прете, моле, доказую и сваки начини употребляваю, неби ли само немачку владу бечку у приволели, да ова учини њима по вольи.

Већ су изишли на средеу и са компенсациом за такову услугу Мађарима. Они кажу Бечу: ако нам предаш безусловно Угарску, ево ти 150,000 „добровољаца“ из „Мађарске“ у помоћ против Пруса.

Немойте мислити, да то Етвеш каже, кои е и онако полак Немац; неказаку то ни дебатини патрони, кои иначе веле за питанѣ народности, да е то тек болест: то каже „Хон“, кога смо обично научили сматрати као орган мало справедльивие мађарске партие.

Елел крв од 150,000 „добровољаца“ била би уцена савезу мађарско-немачком!

Сиромах „Хон“! А што ће бити, ако Беч непристане на такав пазар? као што се по свой прилици неће озбильно ни осврнрти на ту понуду. А овамо наново Мађари сами скинули образину с лица!

Напоследку, бар ћемо се мало отрезнити.

Нека Мађари добро промисле, што чине. Данашнѣ доба решиће им судбину за векове. Само ако буду свое сажителѣ као браћу признали, моћи ће заедничкой отачбини праву независност сачувати; иначе, небуду ли и на далѣ хтели знати за равноправност свию нас, *нека на њих падне* одговорност за последице *Пред лицем божиим* увек смо *били равни и* равноправни; небудемо ли сложни, биćемо равноправни — пред лицем Немца, а богме Мађари и сами знаю, колика им е одпорна снага спрам немачкога живля и немачке моћи.

Ко шта чини, све себи. Тако е и Израилю погибия била од њега самога!

Воће главни партия мађарски почиваю едном говорити о краљевском одпису на прву адресу Гроф Юлие Андрашия доказуе у „Пешти Наплову“, да начин диеталнога трактата, као одуговлачеѣ, ние практичан, но да би едино одговорно министарство могло ток погодбе убрзати и саму погодбу олакшати. Узгред наговешћуе, да садашњи државници угарски, коих савете слуша владар, необавешћаваю владара о правом мнѣню и расположеню землѣ.

Много ясние збори о кр. одпису воћа одлукашке странке Коломан Тиса у „Хону“. Он вели, да е сабор угарски после кр. одписа имао два пута: или држати одпис за праву непроменльиву волю владарску, или пак да се за владарском личношћу сакриваю садашњи краљеви саветници, дакле да е надати се, да ће од сабора извештени владар увидити, да ние оно прави пут к измиреню с Угарском, кога су му саветници световали. Да е сабор оно прво држао, он би рекао, да погодбе нема; али сабор е мислио, да е оно друго, зато се и нада поравнаваю и зато се и латио израђиваня законских предлога, кое ће у „свое време“ поднети; а да то време што скорие буде, то зависи не од народа, но од оних, кои су данас господари над судбином Угарске. Затим прелази Тиса на решенѣ кр. одписа и изриком каже, да где он што куди, то се само односи на данашню владу, коя као да хоће да се заклони за монархово име, неби ли и она била неприкосновена, што само владателю припада.

Кр. одпис вели, да су землѣ угарске круне „врло знатан део целокупне царевине Нѣг. Вел.“ На ово примећуе Тиса: Те землѣ сачиняваю целу државу угарскога краля, као таковога; у државу аустрискога цара, као таковога, оне никако неспадаю; оне су истина важан део држава Н. В. нашега краля, кои е у едном лицу цар од Аустрие и краль од Угарске, али да су оне маньи или већи део ма каквог државног единства, само би се онда могло рећи, да е овде икада единствена држава постояла, или да по праву іош данас постои. Но будући е овде говор о таковим земляма, кое међу собом никад нису биле стопленѣ, кое су сасвим самосталан историски развитак, увек различито устройство имале, о таковим земляма, кое нису у тешнѣ одношенѣ дошле сединѣвѣм међу земльом и земльом, међу народом и народом, не покоренѣм еднога чрез другога, но едино тиме, што е една од њих исту породицу на престо дигнула, и исти ред наследства примила, по коме е та породица и над осталима владала; будући дакле свеза међу обоима почива едино у лицу владателѣвом: то неможемо признати постоенѣ таковога единства, по коме би наша отачбина, сматрана истина као знатан, но маньи део, била осуђена на подчинѣну ролу.

За оно, што се у кр одпису споминѣ укиданѣ царине међу Угарском и осталом Аустриом, вели Тиса: ми наше уверенѣ морамо изрећи (ако и нећемо да се препиремо сврху цельи сходности тога укиданя), да е то укиданѣ и данас исто тако противно праву и незаконито, као и све друго, што е за 17 година амо учинѣно; а из незаконитога чина извршуюће власти несмеду се народу наметати никаква правна обвезательства.

ПОДЛИСТАК.

Обзор на нѣке догађае у 1865. г.

(Свршетак.)

Сутра дан 8. юлия рано оставих баню Оставляюћи ю случи ми се опет неприлика. Предосторожности ради других путника не могу е затаити. Власт е политична преднаписала ту све, шта се има платити за конак, шта за сваки ручак и за свако ело и пиће. Я кад сам шта од тога узимао, хотѣо сам крчмару ома по цѣни и плаћати; ал он рече ми, да се тога оставим, него ћу му све у едаред платити. Белѣжио е тако он; ал белѣжио сам и я све, што сам у крчми трошио. Сад кад дома да полазим, ал мой крчмар изнесе ми рачун с много талира већи, него што е требало. Он не стидише се говорити, да е и онда, кад я у крчми ручао нисам, белѣжио, да сам ручао, и искаше, да му морам платити. Мораде нас на послѣдку и политична власт измиривати.

Оиђен неприликом том дођем по найвећой припеки у Шабац, кад е подне већ превалило било. Прегледам цркву, епископов конак, гимназию и све, што е знатние, и кад е заладило, пођем на скелу. Од Шабца до мѣста тога, гди е ђумрукана, и скела на Сави има добра пол сата на коли ићи. Дођем тамо около седмог сата, баш у време, кад послѣдни у дану пут превози се. Бияше ту едан чамац са сремске стране, я пођем с портлягом моим к њему; ал ме сад нова бѣда снађе! Бумручки писар иште од мене путни лист, и я му показа; ал кад он види, да ние у Шабцу код окружне власти прегледан и подписан, стаде мене и мой портляг одбияти од чамца. „Мораш натраг ићи у Шабац, бияху тог господина речи, и подписати пасош, ер другчие преći нећеш“. Ту не могаше ми помоћи ни изговаранѣ, што я за ту наредбу нигди чуо нисам, нит у новина гди читао, што ни представити себи нисам могао, да при превозной точки не подписуе се пасош, но на другом удалѣном од нѣ мѣсту; нит могаше ми помоћи та околност, што сам познат многим ондѣ десившим се людима и што идем натраг кући моіой; притом што су ми већ уморени коньи, а на одморни иште се читав сат и више, док би само у Шабац и натраг дошао, а да нимало се у окружной писарници не задржавам; што ће тако време превозу преći и я морати у Шабцу конаковати и без икакве цѣли дангубу само, труде и трошкове трпити. Све то код те господе ништа ние важило, и едно ме то іошт спасе, што е чамац са наше стране непрестано на мене чекао и што у мом путном листу бияху іошт двое из мое породице назначени, кои имадоше сутрадан у Србию преći и на мое мѣсто на Баню ићи, те ту оставих путни мой лист, и с тим едва се едаред бѣде курталисах.

И почем сам сад ђумрукции толико платити морао за превоз, колико плаћа путник едан онда, кад он сам за себе чамац узме, а не као я што сам скупа с четворицом других на чамцу био, и почем ми е тако и ђумрукция у М. Митровици, кад ми се кочияш с коли и коньма натраг с банѣ враћао, од она два талира положене кауцие задржао и наплатио превоз тога десет и пол сребрних цванцика — едва едаред кренем се са землѣ под исключном управом Србина стоеће, у коіой не нађох оно, чему се надах.

У Срему на Божић 1865. П. М.

Обрана.

Незнани „брат“, што пише у „Напредку“ „Обзир на неке догађае у 1865.“ „лутио се и свагда ее люти“ на „Слободу“, са онога, што е у њеном 1. брою за 1865 явлѣно из Београда.

Нама е жао, што се тай брат „люти“; нека би му вера са езика у срце сишла, те да га „лутина“ прође! Заиста, кад се вера у срцу носи, неможе да се непризна: да божанска истина ние у „лутеню“, него е у любави спрам ближњега, любави, коя учи, да споляшњи знаци вере имаю бити дело савести, а не полицайске изнуде.

У његовой „лутини“ ваш побожни подлистичар преступио е едну заповед божию, а наиме ону,

Коломан Тиса найвећма се у одпису чуди излишном споминању закона о народной гарди. Он мисли, да е садашня влада тиме хтела имати средство за агитацие при новим изборима, ер народна гарда ние била 1848 популарна. Али и код тога закона важи начело, кое и код других: да их ексекутива неможе обуставити. Такођер се неда доказати никако оно, што кр. одпис каже, да е за времена краткога постояня тога закона явна безбедност била у опасности, ер ова напротив никада ние у болѣм стању била но тада — осим, наравно, оних краева отачбине, кои бише позорница заиста не тим законом подстакнутог грађанског рата и касние рата за обрану свою. Али на сваки начин посланички дом произишавши из народнога избора и подложан народном избору, знаће и слушаће много болѣ и код тога закона обшту велю, него ли влада, коя е упућена на извештае своих плаћених чиновника, и коя све очекуе од силе, ништа пак од народа.

Кр. одпис вели іош, да све іош у живот неуведене законе од 1848 године треба прегледати, ер су постали под упливом свет потресаюћих догађая, ер носе жиг пренаглѣности, што се и практично осведочило при двократном покушаю употребляваня изборнога закона. Кад би найпре наведени аргумент био доволян основ укиданю обвезне силе ма каква закона, онда неби било државе, коіой би се устав одржао, неби било престола, кои се неби уздрмао Ер скоро свуда без изузетка у потресеном времену, у доба великих догађая, грађени су основни закони за храненѣ устава; под притиском споляшних одношеня дизаше се и крепише се династие, често една над развалинама друге. Потоньи наведени аргуменат само би онда против нас важио, када би ми рекли, да вопросни закони есу савршени и да се немогу изменити; али то се неможе за нас данас рећи.

На последку на оно место у кр. одпису, где се иште правично обзиранѣ на околности, вели Тиса: То неможемо никако разумети, него да влада, добро познаваюћи поузданѣ народно у мудрост и правдолюбие монарха, хоће то на свою корист да употреби, те да си обезбеди могућност ванзаконске владе. Народ е при пресуђиваню владе толико месеци осврта се на околности, у пркос чинима, кои су ван сумнѣ показивали, да влада ништа нечини у смислу устава и закона, да она хоће поверенѣ само да си на силу задобие. Главне скупштине муниципия ad hoc и касние сам сабор уздржаваше се од свакога замераня, а независне новине усташе у обрану владину — али свему има границе. Да се оно правично суђенѣ, кое е обећано било на основу закона стоећой, поверенѣ већине народа уживаюћой и од овога повереня зависећой влади, и то само за такове чине, кои би се учинили у корист повраћаня на уставни пут, — да се то правично суђенѣ сада од едне владе иште, коя нестои на законитом основу, коя сваки дан манѣ повода дае повереню, на кою већина народа нема никаква уплива и коя ничим ние показала свою уставну тежню: то е ипак врло претерано искавѣ. Народ е той влади са поверенѣм дошао на сусрет. Е ли дакле он крив, што влада за скоро девет месеци ние ништа учинила, да то поверенѣ одржи или га умножи? Позиваю ли се можда на сазиванѣ сабора? Ми признаемо, да е похвално дати народу прилике, да се као целина може изговорити; ми несумњамо, да влада у томе има заслуге; али то су заслуге само онда, када влада изявама народа и важности прибави; а нису заслуге, чим се влада стави у противност праведним изискиваньима народа. Ние довольно искати повереня, треба га и заслужати, и найманѣ, што народ сме искати од владе, коя тражи повереня, то е: да влада свою дужност чини. А прва дужност е свакой влади, да наблюдава закон. Нека тако чини садашня влада, и поверенѣ народа биће уз ню.

У „Пешти Наплову“ сутра дан разложио е свое мнѣнѣ о кр. одпису Сенткиральия. Овай налази прву ману одпису ту, да е био сасвим излишан; друга е мана, што е на ову адресу издат одпис, а цельи би болѣ одговорила резолуция; трећа е мана, што одпис више предмета споминѣ, но што их е у првой адреси, одпис одговара на некое речи поединих говорника, а не на саму адресу, четврта е мана одпису та, што лако може бити сукоба међу дольним и горньим домом, ако горньи дом неусхте другу адресу усвоити, а на одпис, кои е на оба дома управлѣн, валя оба дома едном адресом и да одговоре.

Далѣ говори, да одпис као тумаченѣ престолне беседе и сувише и премало каше Сувише, ер по смислу разликуе се од престолне беседе; премало, ер само обећава октобарску диплому и февруарски патент.

Сенткиральия мисли, да би у овом часу одговорно министарство било за прелазно доба као уставна провизория; неуставна провизория увек ће остати — проиграванѣ права.

Затим доказуе Сенткиральия, да закони 1848 нису под другим каквим притиском сачинѣни, но под притиском духа времена. И сама влада завела е некоя од тих закона као наредбе У осталом сама круна непориче формалну важност тих закона, дакле уставно поступанѣ сабора у 1848. Сенткиральия завршуе опоменом, да време бежи, да ће скорим куцнути дванаести час, а тешко да ће први час новога цикла бити наш. Сабор то осећа, и готов е све учинити за препороћенѣ монархие; али ће Мађари као самосталан народ пре пропасти, но што ће и за египатске масне лонце напустити свой устав.

Исти дан узео е у „Хону„ одлукаш Бано реч у обрану закона 1848. те се чуди, како е могао рећи, *да су ти закони* дело пренаглѣно, канцелар, кои е речене *године* сам радио при грађеню тих закона као члан магватске табле, те би као патриота био стао на пут пренаглѣности. Затим наводи Бано речи краля Фердинанда, надвойводе Франца Карла, палатина, данашнѣга примата, тадашнѣга персонала Зарке, коима су одобрили одн. поздравили потврђенѣ закона од 1848, а ти мужеви нису мужеви од пренаглѣности.

Бано вели, да е угарски народ двадесет година умствовао, док е створио законе 1848. године. Сада е наново имао кроз 18 година кад промислити се и он се промислио — и држи се чврсто закона од 1848

Одбор саборски за заедничке послове изабрао е себи за председника грофа Юлия Андрашию, за перовођу Антония Ченгерию.

Пододбор овога одбора, кои ће имати материял скупити и уредити, такођер е изабрат; у њему е Деак, Клаузал, Ченгерия, Сенткиральия и Варадия — све сами Мађари!

Одбор за заедничке послове заключио е нетаити свою радню; тек се признала потреба приличне дискрециe. Одбор ће имати до 24 марта прву подпуну седницу.

Угарски сабор.

У седници долнѣга дома од 12 марта обнародован е резултат гласованя од четвртка. У регниколарну депутацию, коя ће се погађати са Хрватском депутацином, изабрани су: Деак, барон Етвеш, Шомшић, гроф Мико (Ерделяц), Коломан Гиция, гроф Юлие Андрашия, Антоние Ченгерия и Шишковић (дакле све сами Мађари!

У одбор дванаесторице, кои ће прегледати и уредити предмете, о коима ће се долньи дом саветовати, изабрани су ови: Деак, Лоняия, Карло Зейк, Коломан Тиса, Клаузал, Сенткиральия, Валтазар Хорват, Нярия, Холан, Бониш, Ладислав Безередия и Горове (дакле опет све сами Мађари!

На последку у одбор за прегледанѣ саборскога дневника изабрани су іош ови: Берде, Данило Дожа, Гал, Геце, Зейк Іосиф, Ладислав Тиса (и паки све сам Мађар!

Затим су предузете некое верификацие и закључено на дневни ред у свое време ставити предлог Добоције за уређенѣ Тисе.

Сабор тешко да ће се од неделѣ у явну седницу искупити, али ће одбори међутим радити.

Нови Сад 16. марта. Из Суботице пишу нам, да е тамо неки дан преминуо сенатор Аврам Матић.

— Српски посланици на сабору угарском имали су, како „Застава“ явля, 11 марта конференцию код св. патриярха, у коіой су се сложили, да за случай, ако се сабор са владателѣм пре крунисаня у предкрунитбени трактат упусти, и они Српску ствар покрену и настое, да и она буде предмет тих преговора. У том случаю био би скуп српских посланика сматрат као заменик оног одбора, о ком е конгрес 1861 закључио, да патриярх с њиме меморандум сабору угарском поднесе, у потреби разјашнѣня даде и конгрес иште, ако би преиначеня била нужна.

ДОПИСИ.

Из **Срема** 10. Марта. Макар вам већ од скора нисам имао баш важнога шта явити, ер важности и големе новости сад се само од сакуплѣних сабора исчекую, опет да вам по кою саобштим.

Из Руме вам могу рећи да е у прошли четвртак на место Светозара Милетића, кои се е захвалио на посланству у загребачком сабору, нов избор учинѣн. Изабрат е ондашньи поштар г. Грковић.

Г Берталан такођер е захвалио, даклем ће се и на његово место други бирати, Да видимо, каквог ће тай замѣника добити.

Тако е прошлих дана услѣд оне Румске ствари, коіом се уздрма телеграфска жица и коя дође до генерал команде, по желби последнѣ жупаниске скупштине наново од судбеног стола у Ву-

---

коя гласи: „несведочи лажљиво.“ Он представля „Слободу“ као противну просветном значаю цркве; а ко прочи наш лист, увериће се, да се у њему нема ништа противу моралног и умног посла цркве, него се осуђуе само лицемерство.

Па неговори истину наш „разљућени“ брат и кад нас упућуе на „строгост“, по коіой као да би и у „найслободнним земляма“, у Инглеской и у Америци, било некога, кои би имао власт заповедати другоме: где, кад и како да веру исповеда. По нашем знаню, у Инглеской се неиде у цркву по полицайской наредби, него по слободной вольи. А у име одмора прописуе се оволико: да се у црквене празнике неради ништа друго, осим што е нужно; да се непутуе; да се непарничи; да се неправе уговори; да се неиде у лов; да се неправи веселѣ; да се недрже явни сабори; да се тек у извесне часове продае млеко и риба, отвараю крчме и ашчинице, итп.

У новие доба ради се, да се укину ти средовечни прописи; и почем су они испод толеранције и слободе, недостойни великог народа, то их ни едан прави приятель истине незаступа.

Бог е сама благост и истина; насилничким наредбама и „лютином“ на истину неподижу се, него се руше храмови божии. Међу толиким ришћанским свецима незнамо, да има и едног „златоусничког“, а знамо, да их има „златоустих“ и мученика за слободу вере и савести.

Кларан, 3. марта 1866.

Уредништво „Српске Слободе.“

Наполеон I. и Србия.

(Продуженѣ.)

Писмо Наполеона I. Селиму III. из стана Познаньског од 1. Декембра 1806. (20 рамазана 1221.)

Пруске, савезнице Русие, нема више; войску сам іой уништио, а градове заузео.

Моя е войска на Висли, а Варшава е у моим рукама.

Руски и пруски Пољаци устаю и дижу се у войску, да се боре за независност; време е, да ти твою независност повратиш.

Отерай бунтовне господаре, кое си морао на ново поставити због тога, што си натеран вайнеправедним насилѣм, макар да си их већ твоим Ферманом прогласио за издаице.

На њино место постави твое верне служителѣ, а за господаре избери сам люде.

Србима не уступай ништа, што ти захтевали буду оружаном руком. Твоіой войсци заповеди, да маршуе на Хоћим; од Русие немаш се чега бояти.

Моме сам посланику наложио, да закључи с тобом нуждне обвезаности; ако си паметан, увидећеш, да дуже попуштанѣ Русии била би слабост и упропастила би ти царевину.

Писмо Наполеона I. посланику Севастиану, из Познаня од 1. Декембра 1806 (20 рамазана 1221.)

Приложени овом писму извештай упознаће вас са стањем ствари. Велики войвода од Берга са 100.000 войника господар е од Варшаве Руси, кои су хтели да бране ово место, били су разбиени и разтерани. Я сам у Познаню, и господар сам целе землѣ налазеће се између Райне и Висле, исто тако и њиови су ми градови у рукама. Пољаци се дижу, њи 60,000 већ су под оружѣм. У оваквим околностима гледайте, да и Турска участвуе. Треба да се и они господари, кое е Порта изабрала, опет поврате, а приврженици Русие протераю. Сад е време, кад Турска на ново може добити независност. Овлашћени сте, да можете подписати тайни уговор за напад и за обрану, коим ћу я вмчити порти за невредимост нѣни провинция: Молдавске Влашке и Србие. Навалите на ню, да скупля войску око Хоћима, а я ћу се обвезати, да с Русима већу чинити мира, до у договору с Портом. Употребите све, што вам е могуће, да изтиснете Турску из те укочености. Шилѣм Вам писмо за великог господара (цара); даћете, да се цело преведе,

(Продужиће се.)

ковару истрага вођена, и као што чуемо, већ е и докончана. Пред саму истрагу г. Іовановић судац дао е ньих неколицину жандарима у Вуковар отпратити, кои су одма на слободу пушћени, ер се кривица ни од куда ние показала, као што и поновлѣна истрага за сад тврди. Све се своди на то, да обштина нехтеде диктаторском гласу одзива дати, већ остаде при своме праву и жельи, да се мирно и законито стари бележник са звания тога одклони.

Да е ова ствар била врло тугальива, нема сумнѣ, а почем е од големе важности, то ћу вам, кад сасвим краю доспе, све обширно саобштити.

Ово дана стигоше и наши посланици из Загреба своим кућама. Шальивчине се нађу, па де ког запитаю: кад ће своя слова на сабору изговорена на свет издати?

Што ћемо де, кад у нас то све тако бива! До кои дан и наш ће велики жупан г. Кушевић доћи у Вуковар.

Услѣд заключка последнѣ главне жупаниске скупштине, да се у будуће главне скупштине жупаниске квартално имаду обдржавати, већ се сад вваде, да ће се прва идућа скупштина на дан 23 мая у Вуковару држати.

Б. — **Београд** 13 марта Гласник српског ученог друштва, књига II (свеска XIX старог реда) изашло е. Садржай му е овай: I. Бой под Београдом у години 1456, II. О нашим српским патријарима; III Опис врачарског среза; IV. О рекама у Србии; V Грађа за топографию округа княжевачког са картом; VI. Некролог Косте Бранковића, написао редовни члан архимандрит Сава; VII. Протоколи седница српског ученог друштва; VIII. Пословни ред за српско учено друштво. IX. Обява наградног питаня. — Књига е штампана на лепой артии и има страна 384.

А. А **Срб. вел. Сент-Миклош** 10. марта Романски лист „Конкордия“ донесе ови дана у 14. бр. неки чланак, у ком писац мрежу свое одушевлѣности на широко бацаюћи изриком вели: како су Романи под супремацином српске хиерархие све до данас стеняли, и како жельно дочекаше свою независну црквену самоуправу; а непризнаваюћи, да само окрилю наше српске хиерархие благодарити требаю, што до садашње одличности свое дођоше, ер да их Срби не примише, као што сами у одговору на меморандум српског народног конгреса признаю, кад ово по прелазку митрополита Атанасия на Унию нехтеде влада допустити им, да се црква ньиова у Ерделю и Угарской консолидира, но српской хиерархии подчини их: питам, неби ли их до данас иста судба кано и оне постигла? и не били као заоставша сирочад до сад од немила до недрага потуцали се?

И кад дакле спасеня тражаше у српской хиерархии коя е свое християне, и Србе и Романе једнако сматрала, упућуем дописника, нека се само критичног оног свог положеня сете, кад ово клеше свога митрополита, пак онда метнувши руку на срце, искрено исповеди: Еда ли им хиерархия српска све до данас би покровителька или угнѣтателька? А што дописник Г. Б. у силу Бога труди се наметати криво свое мнѣнѣ и другима, те лупаюћи кано путо о лотру доказима изпод суваче скуплѣнима мисли окаляти душевност нашу, нечудимо му се тако яко, ер смо пуно увереви, да саданю околност времена смераше дописник употребити ради себичне свое користи, како би пред романским светом као народолюбац и изображен муж блистао. И овако слепо радећи, тврди у допису свом далѣ: како е црква и школа овдашня своина ньиова, и како Романи у помешаним местима неће никако више да су адоптирата дѣца српске хиерархие.

Што се цркве и школе наше тиче, то сам у 8 бр. „Напредка“ казао, да имовина Романа никако ние, но српска,, ер е Срби са Грцима зидаше, и да Романи неимадоше у овима све донде никаква права, док грчки пѣвци неизумреше на левой страни. Зато о том нећу више говорити, но само іошт ћу ово дописнику да речем. Ако Романи неће да су адоптирата дѣца српске хиерархие, кою логику дописникову у далѣм нѣговом изражаю никако немогу да сватим, ер можда е са трешнѣ какове скинуо (почем слушао е ние ни у каквой колегии то знам) онда пут свагда отворен им стои, кад им право ние, из цркве наше изаћи и другу себи зидати, те тако адоптираня опростили би се и под своіом црквеном самоуправом као Финике цвали.

Но кад дописник Г. Б кко у допису свом фантастичном, тако и по месту явно телали, да су они расправну комисию искали и да ће она до Ускрса овде бити и дѣланѣ свое одпочети, питам: нашто онда, дописниче, ядиковання и лажна потвараня, да су Срби угнѣтательи напредности романске? Кад ће и тако ево скоро сванути дан, те ће се злато од рђе очистити, и, пак онда айд ти тамо! Српско око неће просузити ни за вама! О неблагодарни роде доколѣ буду съ тобоюбою!

Напоследку трпѣльиво очекиваюћи расправну комисию, да би едном пресестало запаравѣ и насилно отиманѣ течевина наши од страе Романа, кои као и дописник овдашньи, нестетиде е говорити, да су они већином допринели к како на зиданѣ св. цркве наше, тако и на све, штото е српско становништво овдашнѣ са Грцима (онда а бившим) себи прибавило, — те да би едном досудидило се, коіой страни по праву црква припада. Ер о од кад поднесоше Романи молбеницу свою ради изасасланя расправне комисие, неможемо доста да се начучудимо разбаиваню дописника Г. Б. кои као мува а без главе сад на едног, сад на другог напада, ненезнаюћи ни сам, зашто и кроз што! и ако му иоле и што неправедно бити види се, таки растресаюћи се српску хиерархию кори, брзо заборавивши, да овойой захалан до смрти свое треба да е, што га е блалагодѣнием, кое и данас ужива, обдарила и што га е из праха подигла и човеком учинила. И гле е, озй виче баш против српске хиерархие!

С тога дакле, што пропаганда романска и код нас ево хоће рад свой дадавно упочети да доврши, коіой се нисмо надали, да ће за руком испасти, то се обраћамо на нашег српског архиерея г. Антония, да при изићи имаюћой расправной комисии код нас преч. г. архимандрита Бездинског Теофана Живковића изволи изслати, кои далеко познат са свое високоучености и разборитости, много ће у епохи овой у обрану српства допринети.

Оволико за сад, а други пут више.

△ Из **Далмациє** 4 марта. Можете себи лако представити, да е и нас Србе далматинске яко у срце дирнути морао поступак већине Хрвата на сабору загребачком дотично неувршћеня у адреси имена народа српског. Ако тко, то су Срби свуда, гдѣ се находе, чином свагда показали, да знаю поштовати братску любав и узаимност; али да за любав тога лѣпога осѣћаня морају они жртвовати славно историчко име свое, ние се могло надати, да ће то -- тко? браћа у сабору тражити! Тежнѣ Позора, Наше горе листа и дружине им у том обзиру држасмо за новинарско причанѣ; док не дође, да чусмо и сабор! -- Далмация наша наравно нагинѣ на седиљенѣ са Хрватском и Славонином, али да ће ради тога за уздарие добити од свое браће, да се Срби у ньой станувећи мораю одрећи народнога имена свога, то е твар непонятна. Нас у Далмации признае влада наша аустриска, допушта нам наше српске школе, печата и шалѣ нам српске књиге; нашима земляцима Талиянима ние зазорно, да паче мило е ово наше српско народно име; далматински пак Хрвати радо нас под тим именом признаю, о чему свѣдоче явно повремени листови и књиге, што код нас излазе, свѣдочи духом братске слоге заведено књижевно „дружтво наше „Матица далматинска“ и нѣгова радња, заведене толике читаонице и т. д. Свуда Хрвати и Срби далматински лѣто се слажу и са дужним поштованѣм едан другоме име народно признае и споминѣ. Дакле од прековелебитске браће Хрвата да нам се то заниече! Поред свега тога поступка ми Срби далматински остаемо при том, да нам е сединѣнѣ са Хрватском и Славонином нуждно, и о том сложно у корист тога са земляцима нашима Хрватима радићемо, у праведноме наданю, да ће се противници имена српскога у троедной кралѣвини а за корист саме троедне кралѣвине, освѣстити; у увѣреню, да смо до самосвѣсти народне и народнога нашега имена доста дошли, те нас никаква моћ земальска од исте одстранити неможе; напослѣдку у милой помисли, да ћемо за обрану нашега народнога имена имати уз нас явно праведно мнѣнѣ, уз нас дичне Србе из войничке краине и китнястога нашега Срема! –

Угарска.

По званичном извештаю било е на краю године 1864 у пет православних диецеза: будимской, бачкой, вршачкой, темишварской и арадской, у 1408 парохия: 3 главне мушке школе, 25 основних мушких и 28 женских, 871. помешаних школа и 2 од нужде свега 929; од ньих е српских 199, романских 701, српско-романских 29. За женске радѣ било е 5, за шегрте 10 и недельних свега 341. — Села има 887, домова 171,474, мушке за школу способне деце 60,946, женске 51,492 (то е ямачно погрешан попис), села без школе 21 са 14,267 домова и 6614 мушке и 5356 женске деце. Свега деце за школу 124,408, од коих е српске 35,481. У школу е ишло мушке деце 35,619, женске 13,008, а ние ишло 65,781. — Дистриктуалних надзирателя било е 36, местних управителя 872, катихета 890, учителя 991, учительки за женске радѣ 8, мирски старателя 873, собствених здания 795, под наам узетих 114, бесплатно уступлѣних 23. — Неме деце било 81, а слепе 20. (Ш. Л.)

У прошлом брою саобштили смо садржай представке народног университета (скупштине) ердельских Саса. Наравно, да се та представка недопада ердельским Мађарима и едан од ньих, Данило Дожа, редактор колошварског „Кезленя“, сада посланик у Пешти, доказуе, да саски университет и нема право мешати се у политичне и државне послове, ер е он само тело за управлянѣ добара саских и второстепени суд за Сасе ердельске. Дожа іош налази за важан аргуменат и то, што е у Ерделю Саса врло мало.

У Чеку у бихарской изабрат е Александар Роман (Роман) за посланика земальског.

Троедна кралѣвина.

— Да се подигне наше запуштено виноградарство, особито пак винарство, одлучила е дворска канцелария устроити у Крижевцу уз господарско училиште, виноградарску и винарску школу, а да за ню добиемо вештих учителя, одлучила е да се:

1. даде едном младићу из Хрватске и Славоние, изучившем науке на вишем оделу господарско-шумарскога училишта у Крижевци, кои би се хотио оспособити за учителя виноградарства, воћарства и пивничарства на будућой хрватско-славонской виноградско-воћарской учиони, годишня штипендия од 500 ф. а. в. и да се

2. даде едном младићу из Хрватске и Славоние, изучившем науке на ратарници у Крижевци, а желећем оспособити се за винцилира на поменутой виноградско-воћарской учиони, годишня штипендия од 200 ф. а. в.

Младићи, коим ће се те штипендие дати обвеза ће се, да ће по довршеной науци найманѣ кроз 10 година, први као учитель, а други као винцилир у Хрватской и Славонии службовати.

Те штипендие наменѣне су и едном и другом младићу за сада само на 4 године, да дотичне науке редовито проуче на виноградарско-воћарской учиони у Клостернайбургу. Пошто ће пак потребно бити, да се будући учитель виноградарства, воћарства и пивничарства по довршеной науци на виноградарско-воћарской учиони у Клостернайбургу пошалѣ іош трећу, а можда и четврту годину на велике пивнице на Райну и Француску, да се у пивничарству практично подпуно извежба: то ће му се по измаку две године речена штипендия продужити по потребоћи на далю едну или две године, те му се к том штипендию іош додати путни паушал.

— Югославенска академия има и уметнички одсек, кои ће имати свою оделѣну закладу. Сада е преосв. бискуп Штросмаер даровао на ту цель 100 дионица од „Асоцияционе Далматика“ по 200 ф. (дакле 20,000 ф.) уедно изявивши, да ће югославенска академия наследити све нѣгове слике и умѣтне створове. Слава му!

— Први подпредседник сабора загребачкога др. Шухай добио е од народних заступника красан албум са написом: „Спомен на сабор год. 1866.“

— Кад е приликом свога боравлѣня у Бечу преосв. г. владика Штросмаер походно „словенску беседу“ (славенску касину) поздравио га е дужом беседом г. Александар Сандић. Одговор преосв. г. бискупа примлѣн е бурним „Живио“ и „Слава“.

— Загребачки листови кажу, да ние истинита она вест о г. Даничићу, да е он предложен за тайника югославенской академии. (И ми смо то у прошлом брою по „Цукунфту“ саобштили. Ур. Напр.) У осталом г. Даничић дошао е у Загреб и тамо се настанио.

Србия.

Руски консул г. Шишкин вратио се из Беча у Београд.

9 марта умро е пенсионовани члан савета Тодор Хербез.

Русия.

„Руски Инвалид“ правац руске политике у подунавским кнежевинама овако разлаже: „Догађаи збивши се у подунавским кнежевинама и распре, кое ће они изазвати у средини међу народног одбора скуплѣног у Паризу, не могу живо не занимати наш свет. Готово сви заграничні листови много нагађаю о томе, како ће се Русия владати у погледу тога безрасудношћу кнеза Кузе напрасно пробуђеног питаня. Но ако инострани листови дозволяваю себи свакояко гатати на рачун тога дела, нама се чини, да ми сами неможемо ни за часак бити у сумньи што се тиче политике Русие у настоећем случаю. Политика та неће посве изменити свой обични правац. Сваки од нас подпуно зна, да Русия у питаню о подунавским кнежевинама неможе имати никакви исключиви и себични намера; нема тога човека међу Русима, кои би се усудио потврђивати, да наше отачаство има нужде тражити, да и далѣ што освая и себи што прибавля, и да би се оно дипломатски имало довияти ради утврђиваня свога уплива на истоку. Ништа неможе бити ясние од нашег задатка у смотреню християнски племена у турскоме царству. Ми им желимо свако добро, ми желимо, да би им се обезбедио слободни раз-

витак њиови материјални и наравствени интереса, но ништа мање ми држимо, да се та намера има постигнути на основу уговора, кои би подпомогли, да се њиова автономия размакне и развие. Но ако би Европа у питаню о подунавским кнежевинама хтела одступити од точног смисла трактата 1856. заключеног, хоћемо л ми ма нас то шта стало држати се њега? Какви узроци могли би нас на то побудити, када е наиме сам тај трактат у духу непријатељском и неповерљивом према нама и направлен? Русия нема ни најманје повода противити се, да се политична самосталност кнежевине рашири, само ако би се то могло постићи узајамним сагласием и без потреса, кои би по последицама своим могли бити највише погибелни за саме кнежевине. Но као што се нама чини, справедљивост морала би побудити Русию, да изађе са захтеванем, по ком би та система имала примењна бити и на све остале христјанске области турске царевине, а не само у Молдавии и Влашкой. Ако се иде на то, да се слободно изразе желе и потребности христјански племена, онда те желе, мораю бити свуда уважене. Русия нема повода у том случаю допуштати каква нибуд исключеня."

„Северна Пошта" саобштава посланицу цариградског патријарха Софрония синоду руском о преображаима, кое е влада кнеза Кузе завела у православной румунской цркви, и одговор кнежев патриарху. У спроводном чланку наводи исти лист између осталог, како е влада кнеза Кузе свагда тражила наслањати се на противнике православия и тежила за тим, да румунско православно свештенство и управу цркве себи подчини. Патриарх у своіой посланици тужи се на самовольство светске власти, с коим е православна румунска црква противно канонима и историским правима преустроена. Руски синод у своме одговору на патриарха обширно расправля изложене жалбе патриархове наводима из канонски права, кое су наредбама светске власти повређена. „Северна Пошта" наводи іошт и то, да су потајно вођени договори с Римом и управо да е рађено за латинску цркву.

Француска.

У француском законодавном телу опет се изиграло старо дело: примила се адреса на престолну беседу, коя сасвим изриче одобраванє цареве политике. Цар е при приманю адресе рекао, да у адреси види, како му Француска пригрлива политику, и готово позива землю, да стане уз њега а против опозиције. Дакле Наполеон неће да зна за какво попуштанє.

НАЈНОВИЈЕ

Пешта. „Идек Тануя" предлаже, да се хрватско-угарска депутация договара мађарским езиком Да то Хрватима неће бити повољно, то стои. Ради тога брижљиви бечки листови предлажу немачки език.

Загреб. Бан е отишао у Беч 14. марта. Мисли се да ће депутация за погађанє с угарским сабором ићи у Пешту по ускрсу римском.

Беч. Уверенє е све јаче, да ће све на миру са Пруском проћи. Н. В. цар честитао е ручним писмом дан рођеня пруском кралю, изричући наданє, да ће срдачка одношеня међу обе државе и даље постояти. (Берлински листови ово поричу)

С друге стране на против говори се, да ће доћи до сукоба међу оба савезника, ер Пруска ће искати, да іой Аустрия уступи Холштин за 50 милиона талира, што ова никако неможе учинити.

Говори се, да е Пруска са Италиом начинила уговор.

Поляци у галицком сабору спремаю адресу на Н. В. цара, у коіой ће да иште за Галицию посебну дворску канцеларию.

Русия У средњой Азии Русия се непрестано мири. Са бокарским каном погодила се, да она добие у Кокину 700 села и градова, а валя знати, да тамо нису села едно до другога. Русия е искала іош, да може на два места држати войску, нашто се Кан уплашио, те сад пита кабулског емира, да га овај светуе.

Говори се, да ће велики кнез Константин бити проглашен за пољског подкраља

Париз. За питанє подунавских кнежевина явља се, да би Порта била под неким условима наклоњена признати Влашкой и Молдави заедничког кнеза. Али Француска жели сединенє под наследњим кнезом. Као да неће намештанє странога кнеза имати у конференции особити одјора.

ДАНИЦА, *чиста за забаву и књижевност* ој 7. донео је овепредмете: „Чекај се, враже!" песма М. Андрића; „Сирота", приповедка Јована Ристића; „Неманьино благо", песма Николе Беговића; „Потомак ханова", новела М. Јокајеје (продужење;) „Више пута," песма Арона Н.; „Грчки клефти," црте из Грчке (продженье;) „Народи у европској Турској." по Р. Кортамбфу (свршетак). — Подлистак.

Овоме брою додаа е боядисана слика (челикорез) париске мод (за месец март)

Даница излази сваких 10 дана на табаку и по велика октава. Цена јој је тромесечна 1 ф. 30 н. а. в. Предплата се шаље уредништву у Н. Саду.

У књижари **А. Іагнера** у Вуковару, као и у свим другим књижарама, може се добити.

Последня Деспотица Смедеревска,

изворна драма у 5 радня од Лазе Телечког. Цена 80 нов.

ТРГОВИНА.

Пешта 13 марта Ове недеље била е воља на купованє много већа, цене неударише више натраг, шта више при краю седнице и скочише поради већега прида. Пшеница е скочила у 5-10 н. по вагану, продало се до 40,000 вагана. Ражи се продало 15,000 вагана, цене су се утврдиле, продавци искаше веће цене, но купци непристаше. Ечам ниє ништа пролазио. Зоби се могло до 30,000 вагана продати, цена за готово ф. 1. 14 н. за касние време ф. 1. 17 н. при краю седмице искаше продавци веће цене. Кукуруза се нешто продало по ф. 1. 70—75 н. стари, нови бачатски по ф. 1. 80—90 н. али будући су продавци виш цену искали, то радня би слаба.

О репици добра известия долазе. Олај од репице остао на 28 ф. Свињска маст живо се продавала и овдашня скочила е на 35 ф. без бурета. Сирове коже живлє су пролазиле и цене су се поправиле.

Сисак 11 марта. Напе место имало е 1865 године онај промет: пароброд дошло: 16,000 центи ракие и спирта. 19,000 центи кріа 154,000 центи грађарских дрва, 16,000 центи брашна, 11,000 центи хрома, 2000 центи петролея, 3000 центи соли, 67,000 центи дувана, 35,000 центи босанских шљива, 16,000 центи различите робе. Даље 1,510,000 вагана шенице, 7000 проа, 447,000 кукуруза, 73,000 наполице, 30,000 ражи, 6000 репице, 70,000 ечма, 112,000 зоби. Осим тога 300 свиња из Босне, 120 бивола. Одправило се из Сиска: 93,000 центи морске соли, 89,000 центи колониялне и друге робе. Даље е дошло на 13 приватних пропелера 107 лађа и 150 турских шајка 418,000 вагана шенице, 76,000 вагана наполице, 17,000 ражи, 180,000 кукуруза 5400 проа, 21,000 ечма 240,000 зоби.

Беч 12. марта. На данашњој житној берзи продало се 20,000 вагана шенице, цена скочила у 5 н. по вагану, зоб скочила у 2 н.

Пешта 14 марта. Од житне раднє ништа важно за являнє. Што е цена скочила на већи ажло, сад опет попушта.

Свинєтина по ф. 18—22.50 н. цента, од дебелих свиња 24—25 ф. Говеђина ф. 14 50—16 ф.

Беч 14. марта. Данас е дотерано 1975 волова, цена ф. 18.25—21.25 н. цента.

Вода долази.

Занати и отворене раднє нису се прошле недеље ништа поправиле, све ако е и био вашар.

Бечка берза од 16. марта.

Сребро — — — — — — — —	103 50
Дукати — — — — — — — —	4 99

ЛУТРИЯ.

Темишварска од 24. марта рим. 70. 80. 88. 1. 58.

Будимска од 7. марта римског. 51. 28. 44. 41. 45.

ОГЛАСИ

Дра Шпицера

ПОМАДА ЗА ЧИШЋЕНЈЕ ЛИЦА.

Найпоуздание и чрез много година оведочено средство против пласа, пега и других изасутака по лицу. Свима онима што већма препоручително, коима е стало до чиста, глатка лица.

Цена за теглицу са упутством за употребляванє 50 н. а. вр.

Може се добити код апотекара *А Крајчовића у Вуковару.*

При пошиляню поштом нека се дода іош 10 н. за штемпли и завиянє.

62—2—3

Салаш на Камендиву са 48 новосадских ланаца (по 2500 хвати) Землє издае се под аренду. Упитати се код Софие уд. Богшанове. 65—2—3

Обява стецишта.

Од стране варошког суда у НСаду овим се до обштег знаня ставля да е у след молбе овдашњег грађана Николе Петровића и његове супруге Ане Петровића стециште на све њиово иманє отворено, рок ради прияве поверителя на **14 15. 16 май 1866** одређен за привременог старателя масе Стеван Бала, а за заступника масе адвокат Коста Исаковић наименован. —

Позиваю се дакле сви они, кои на поменутой стецишталой маси буди из каквог правног основа шта потраживати имаю своя са нуждним доказима подкрепљена прошения до горњег рока суду овом тим извесние поднесу ербо се доцние приявлена потраживаня уважити неће.

У НСаду 20. марта 1866

Варошки судац:
Томековић с. р.
Имре Бала с. р.
подбележник

70—1—3

Промена стана.

Подписани явля овим, да е преместио свой стан из куће господара Антона Кегла у фазанской улици бр. 933 у кућу господара Петра Хайнца на главной пияци бр. 41, где е апотека господина К. Б. Гросингера; и моли све оне односне партие, кое с њиме желе разговорити се у послу осигураваня да ради тога имаю доброту доћи у последњи локал.

Нови Сад 10 марта 1866.

Фердинанд Хорватовић
агент првог друштва
за обште осигураванє.

68—2—3

Конкурс.

Пошто обштина вароши Београда ниє досад имала прилику, да може учинити избор потребног іой инжинира, то позива овим, да іой се до 5 априла т. г. са документима способност и практичност оведочаваюћим свакі онај прияви, кои жели добити званиє II. инжинира обштине вароши Београда. Плата му е засад годишнє од 350 талира у сребру, без икакви додатака.

Нужно е, да проситель знаде српски говорити и писати, или другим коим славенским езиком.

5. марта 1866 у Београду.

Председатель
суда обшт. вар. Београди
Іован Смилянић.

66—2—3

Пашњак за марву!

На нашой од вуковарског властелинства под наим узетой пустари званой Рубетинци налази се едан пашњак за гоєнє рогате марве или оваца у простору од 200 Славонски ютара.

Исти пашњак желимо ми под аренду издати. и то од Ђурђева до Миіоля т. г.

Рефлектанти нека се што скорие ради условия писмено или пак лично на нас обратити изволу. —

У Осеку, месеца марта 1866

67—2—3 Петар Аксентиевић и син.

Обява.

Од стране грађанског суда овог овим се до обштег знаня доставля, да ће се у след молбе Гавре Барако из Н. Сада непокретно добро Косте Радовановића као кућа под бр. 2216. у Новом Саду због дуга од 491. фор. 82 кр. а. вр., коя е на 9457 фор. а в. судиски процењено, на явной лицитации, коя ће се дана 23. априла 1866. и дана 27. юния 1866. на лицу места свагда у 3 сата после подне држати, продавати, и зато се сви они, кои исто добро купити желе, позиваю, да у предозначено време на ту лицитацию доју, и да се на ту цел изаслатой комисии приаве.

Уедно се примечава и то, да се условия, под коима ће се горепменовано добро продавати, при суду овом читати и од њи преписи имати могу.

Варошки суд као грунт. власт.

У Новом Саду 20. јануара 1866

Варошки судац
Томековић с. р,

60—2—3

Обява.

Од стране суда као грунтовне власти магистрата новосадског овим се до явнога званя доставля, да ће се кућа бр. 692. у футошком сокаку Симке и Елене Радовановић због дужни сиротинской каси 400 фор. а. вр. са припадком на трећем и последнем термину дана 16 априла 1866 3 сата после подне на лицу места продавати.

Условия купа могу се у званичне часе у званию грунтовне власти прочитати.

Суд грунтовни Магистрата новосадског 24. февруара 1866.

варошки судац
Томековић с. р.

61—3—3

Доле подписати препоручуе у великом избору **ЦИПЕЛЕ** како мужке, тако и женске, као и за децу, по найновием укусу, различита кроя, на пар и на туце, по найумерению цену.

Дућан е на пияци код српског великог крста од ћошка трећи дућан.

У Новом Саду.

64—2—3 Арсение Ћирић.

Властник, издаватель и одговорни уредник Ђорђе Поповић.

Брзотиском Игната Фукса у Новом Саду.